

Показаха ни кжщата още отдалече, а Петърчо ме сбута:

— Да гледашъ, каже, хе, въ оня прозорецъ: Кебеджийката все тамъ стои.

Така узнахъ, че х. Димитровиятъ татко се викалъ „Кебеджията отъ Асеновецъ“. И, щомъ се изравнихме съ кжщата, азъ се вторачихъ въ прозореца. Тамъ бѣше! Не е много стара! Но — знамъ ли? Разтрепера ми се сърдцето и пръвъ азъ снехъ шапка да поздравя. Поздравиха и всички други, разбира се. Но азъ вече не се обръщахъ да гледамъ: посвѣнихъ се. Пъкъ и какво повече? Азъ видѣхъ майката на х. Димитра: — това ще ми остане за цѣлъ животъ! . .

АНТОНЪ СТРАШИМИРОВЪ
